

CAPITOLUL I

De pe acoperișurile de tablă gudronată ale spitalului Royal Marsden, dacă te uiți printre coșurile de fum și antenele TV, vezi și mai multe coșuri de fum și antene TV. Seamănă cu acea scenă din *Mary Poppins*, în care toate coșurile dansează deasupra acoperișurilor, făcând pируete cu măturoaiele.

De aici, de sus, se poate zări ușor drumul de la Royal Albert Hall. Într-o zi senină, probabil că aş putea vedea tot drumul până la Hampstead Heath, dar mă îndoiesc că aerul se limpezește vreodată în Londra atât de mult.

– Asta da panoramă, zic, aruncând o privire în dreapta, către un adolescent chircit la aproximativ trei metri distanță.

Numele lui e Malcolm și împlinește azi șaptesprezece ani. Înalt și subțire, cu ochi negri care tremură când mă privește, are pielea albă ca hârtia lucioasă. E îmbrăcat în pijama și are o căciulă de lână, care îi acoperă chelia. Chimioterapia este un frizer nemilos.

Temperatura este de trei grade Celsius, dar cu răcoarea vântului e ca și cum ar fi sub zero. Degetele de la mâini îmi sunt deja amortite și abia mi le mai simt pe cele de la picioare, prin papuci și șosete. Malcolm este desculț. Nu voi ajunge la el

dacă sare ori cade. Chiar dacă m-aș întinde și m-aș aplica de-a lungul jgheabului, tot aș mai avea trei metri până să-l prind. El știe asta. A calculat unghiiurile. Potrivit oncologului, Malcolm are un IQ exceptional. Cântă la vioară și vorbește cinci limbi, însă cu mine nu va vorbi în niciuna dintre ele.

În ultima oră, i-am pus întrebări și i-am spus povestii. Știu că mă aude, dar vocea mea este pentru el doar un zgomot de fundal. Se concentreză asupra dialogului său interior, întrebându-se dacă ar trebui să trăiască sau să moară. Vreau să particip la dezbatere, dar mai întâi am nevoie de o invitație. Serviciul Național de Sănătate are un raft întreg cu îndrumări pentru a face față situațiilor care implică ostacici sau amenințări cu sinuciderea. O echipă pentru incidente critice a fost constituită, incluzând membri seniori ai departamentului, poliția și un psiholog: eu. Principala prioritate a fost aceea de a învăță tot ce putem despre Malcolm, orice ar putea să ne ajute să identificăm cauza care l-a adus în acest punct. Doctorii, infirmierele și pacienții sunt interogați, împreună cu familia și prietenii lui.

Negociatorul principal se află în vârful triunghiului operațional. Totul depinde de mine. Aceasta e motivul pentru care eu stau aici, afară, în timp ce ei sunt înăuntru, bând cafea, întrogând personalul și uitându-se peste hârtii.

Ce știu eu despre Malcolm? Are o tumoare pe creier, în stadiu incipient, în partea dreaptă posterioară a lobului temporal, instalată într-un mod amenințător de aproape de centrul nervos al creierului. Tumoarea l-a lăsat parțial paralizat pe partea stângă și incapabil să mai audă cu o ureche. De două săptămâni urmează o a doua serie de ședințe de chimioterapie.

Părinții lui l-au vizitat în această dimineată. Oncologul avea vești bune. Tumoarea lui Malcolm pare să se fi micșorat. O oră mai târziu, Malcolm a lăsat trei cuvinte pe un bilet: „Îmi pare rău“. Și-a părăsit camera și a încercat să se târască pe acoperiș, printr-o fereastră de la etajul patru. Cineva trebuie să fi lăsat geamul deschis sau a găsit el o cale de a-l deschide.

Ați înțeles despre ce e vorba? Suma totală a cunoștințelor mele legate de un adolescent care are mult mai mult de oferit decât majoritatea copiilor de vîrstă lui. Nu știu dacă are o iubită, o echipă de fotbal favorită sau un erou de film preferat. Știu mai multe despre boala lui decât despre el. De aceea mă zbat.

Echipamentul de siguranță de sub pulover este inconfortabil. Seamănă cu acele hamuri pe care le pun părinții copiilor mici, pentru a-i controla. În acest caz, sunt menite să mă salveze dacă aș cădea, atâtă vreme cât cineva și-ar aminti să țină de celălalt capăt. S-ar putea să sune ridicol, dar este acel detaliu care se uită într-o situație de criză. Poate ar trebui să mă dau înapoi spre geam și să rog pe cineva să verifice.

Ar fi neprofesional? Da. O dovadă de slăbiciune? Da, din nou. Vârful acoperișului este plin cu excremente de porumbei, și plăcile de țiglă sunt acoperite cu licheni și mușchi, asemenea unor plante fosilizate, presate în pietre, iar efectul este alunecos și înșelător.

— Probabil că asta nu contează foarte mult acum, Malcolm, dar cred că știu câte puțin din ceea ce simți, spun eu, încercând încă o dată să ajung la el. Și eu am o boală. Nu spun

că e cancer. Nu e. A încerca să faci comparații și ca și cum ai amesteca merele cu perele, însă tot despre fructe vorbim, nu?

Casca din urechea dreaptă începe să cedeze. „Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?“ spune o voce. „Încetează să-i mai vorbești despre salata de fructe și bagă-l înăuntru!“ Îmi scot casca din ureche și o las să-mi atârnă pe umăr.

– Știi cum spun oamenii întotdeauna: „Va fi bine. Totul va fi bine“? Spun asta pentru că nu se pot gândi la nimic altceva. Nici eu nu știu ce să spun, Malcolm. Nu știu nici măcar ce întrebări să pun. Mulți oameni nu știu cum să se împace cu boala altuia. Din nefericire, nu există nicio carte cu sfaturi sau vreo listă cu ce să faci și ce să nu faci. Ori alegi imaginea omului cu ochii în lacrimi, care nu poate suporta durerea, sau gluma forțată și discursurile de încurajare, ori alegi negarea totală.

Malcolm nu-mi răspunde. Privește pierdut peste acoperiș, ca și cum s-ar uita de la o fereastră mică spre înaltul cenușiu al cerului. Pijamaua lui e subțire și albă, cu cusături albastre în jurul manșetelor și gulerului.

Printre genunchi pot vedea trei mașini de pompieri, două ambulanțe și șase mașini de poliție. Una dintre mașinile pompierilor are o scară extensibilă, ca o placă turnantă. Nu am luat-o prea mult în seamă până acum, dar o văd întorcându-se ușor și începând să se ridice. De ce-ar face asta? În același moment, Malcolm își sprijină spatele de acoperișul alunecos și se ridică. Se ghenuiește pe margine, cu degetele-i atârnând peste jgheab, ca o pasăre cocoțată pe o creangă.

Aud pe cineva țipând și apoi realizez că sunt eu. Urlu din răsputeri. Gesticulez sălbatic către ei să ia scara de acolo. Eu

am înfățișarea unuia care vrea să se sinucidă, iar Malcolm pare pe de-a-neregul calm. Bâjbâi după cască și aud iadul dinăuntru. Echipajul de intervenție în situații de urgență urlă către comandanțul-șef, care urlă către secundul său, care urlă către un altul.

– Nu o face, Malcolm! Așteaptă! strig eu disperat. Uită-te la scară. Se lasă în jos. Vei? Se lasă în jos.

Sâangele îmi pulsează în urechi. Stă ghemuit pe margine, încleștându-și și descleștându-și degetele. Din profil, pot să-i văd genele lungi și negre clipind încet. Inima îi bate ca a unei păsări în pieptul lui mic.

– Îl vezi pe pompierul acela de jos, cu cască roșie? îi spun, încercând să-l fac să audă vorbele mele. Cel cu toți epoletii aceia pe umeri. Care crezi că sunt șansele mele de a-i scuipa pe cască de aici?

Pentru câteva clipe, Malcolm aruncă o privire în jos. Este pentru prima dată când pare a înțelege ceva din ceea ce spun sau fac. Ușa se deschise printr-o crăpătură.

– Unora le place să scuipe semințe de pepene verde sau sămburi de cireșe. În Africa, scuiță baligă, care este destul de scârboasă. Am citit undeva că recordul lumii la scuiță baligă de Kudu este de 9,14 metri. Kudu cred că este un soi de antilopă, dar nu sunt foarte sigur de asta. Prefer o flegmă demodată bună, și nu este vorba de distanță, ci de precizie.

Acum se uită la mine. Cu o mișcare a capului, trag o flegmă în jos. E luată pe sus de vânt și purtată spre dreapta, lovindu-se de parbrizul unei mașini de poliție. În tăcere, reflectez asupra aruncării, încercând să-mi dau seama unde am greșit.

– Nu ai luat în calcul vântul, spune Malcolm.

Încuviințez, abia luându-l în seamă, dar înăuntrul meu arde o văpaie caldă, într-o parte din mine care încă nu e înghețată.

– Ai dreptate. Aceste clădiri formează un fel de tunel de vânt.

– Inventezi scuze.

– Nu te-am văzut încercând.

Se uită în jos, analizând ce-am spus. Își strânge genunchii, ca și cum ar încerca să rămână cald. E un semn bun.

O clipă mai târziu, trage o flegmă în jos. O privim împreună cum coboară, aproape dorindu-ne să rămână pe aceeași direcție. Îl lovește pe un reporter TV drept între ochi, iar eu și Malcolm oftăm împăcați.

La următoarea mea aruncare, scui patul aterizează inofensiv pe scarile din față. Malcolm întrebă dacă poate schimba ținta. Vrea să-l nimerească din nou pe reporterul TV.

– Ce păcat că nu avem niște bombe de apă! spune el, sprinindu-și bărbia de genunchi.

– Dacă ai putea arunca o bombă de apă pe oricine în lumea asta, cine ar fi acela?

– Părinții mei.

– De ce?

– Nu mai vreau să fac chimioterapie. Am făcut destul.

Nu dă detalii. Nici nu e nevoie. Nu sunt multe tratamente cu efecte negative mai rele decât chimioterapia. Vârsăturile, greața, constipația, anemia și oboseala cronică pot fi insuportabile.

– Ce spune oncologul tău?

– Zice că tumoarea se micșorează.

– Asta e bine.

Râde stângaci.

– Au spus asta ultima dată. Adevărul este că urmăresc cancerul prin tot corpul meu. Nu dispare. Doar își găsește alt loc în care să se ascundă. Nu vorbesc niciodată despre vindecare, ci doar de „remisiune“. Uneori, nu-mi vorbesc deloc. Doar le săptesc părinților mei.

Își mușcă buza de jos și un punct roșiatic răsare acolo unde sănește sângele.

– Mama și tata cred că mi-e frică de moarte, dar nu îmi este. Ar trebui să-i vezi pe unii copii din acest loc. Eu măcar am avut o viață. Alți cincizeci de ani ar fi frumoși, dar, cum spuneam, nu sunt speriat.

– Câte ședințe de chimioterapie mai sunt?

– Șase. Apoi aşteptăm și vedem. Nu mă deranjează că-mi cade părul. O grămadă de fotbalisti și-l rad. Uită-te la David Beckham; e un idiot, dar e un jucător pe cinstă. E ceva să nu ai sprâncene!

– Am auzit că Beckham este pensat.

– De Posh?

– Da.

Aproape că zâmbește. În liniște, îi aud dinții clănțanind.

– În cazul în care chimioterapia nu funcționează, părinții mei le vor cere medicilor să încearcă în continuare. Nu mă vor lăsa niciodată să mă duc.

– Ești suficient de mare ca să iei propriile decizii.

– Încearcă să le spui lor asta.

– O voi face, dacă asta vrei.

Dă din cap și văd cum apar lacrimile. Încearcă să le opreasă, dar i se strecoară pe sub genele lungi în stropi mari, pe care-i șterge cu mâna.

- Este cineva cu care poți vorbi?
- Îmi place una dintre infirmiere. A fost foarte drăguță cu mine.
- E iubita ta?

Roșește. Paloarea pielii face să pară ca și cum capul i s-ar umple cu sânge.

- De ce nu vii înăuntru să vorbim mai multe? Nu mai pot scuipa dacă nu beau ceva.

Nu răspunde, dar îl văd cum își lasă în jos umerii. Își ascultă din nou dialogul interior.

- Am o fiică pe care o cheamă Charlie. Are opt ani, spun eu, încercând să-l rețin. Îmi amintesc cum, pe când avea patru ani, eram în parc și o legănam. Mi-a spus: „Tati, știi că, dacă închizi ochii strâns, vezi stele albe, iar când îi deschizi din nou e o lume nouă-nouă?” E un gând frumos, nu-i aşa?

- Dar nu e adevărat.
- Poate fi.
- Doar dacă ne prefacem.

- De ce nu? Ce te oprește? Oamenii cred că e ușor să fii cinic și pesimist, dar de fapt e incredibil de greu. E mult mai ușor să fii optimist.

- Am o tumoare inoperabilă pe creier, spune el neîncrezător.
- Da, știu.

Mă întreb dacă vorbele mele îi sună la fel de goale lui Malcolm pe cât îmi sună mie. Obișnuiam să cred în toate lucrurile astea. Multe se pot schimba în zece zile. Malcolm mă întrerupe:

- Ești doctor?

- Psiholog.
- Spune-mi, din nou, de ce ar trebui să cobor?
- Pentru că e frig și e periculos, și am văzut cum arată oamenii când cad de pe clădiri. Vino înăuntru. Hai să ne încălzim.
- Aruncă o privire spre carnavalul de ambulanțe, mașini de pompieri, mașini de poliție și mass-media.

- Am câștigat concursul de scuipat.
- Da, l-am câștigat.
- Vei vorbi cu mama și cu tata?
- Desigur.

Încearcă să se ridice, dar picioarele îi sunt reci și înțepenite. Paralizia de pe partea stângă face ca brațul să-i fie aproape nefolositor. Are nevoie de două brațe pentru a se ridica.

- Doar stai acolo. Le spun să trimită scara.
- Nu! spune pe un ton imperativ.
- Îl văd expresia fetei. Nu vrea să fie dus jos în vâlvătaia luminilor TV și cu reporterii punându-i întrebări.

- Bine. Voi veni eu la tine.

Mă mir cât de curajos sună asta. Încep să alunec pe o parte, mișcându-mă încurcat. Sunt prea speriat ca să mă pot ridica. Nu am uitat de echipamentul de siguranță, dar încă sunt convins că nu s-a deranjat nimeni să-l lege.

Strecându-mă de-a lungul jgheabului, mintea mea este inundată cu imagini legate de ce ar putea merge prost. Dacă acesta ar fi un film hollywoodian, Malcolm ar aluneca în ultima clipă, iar eu aş plonja și l-aş apuca în cădere. Ori asta, ori aş cădea eu și m-ar salva el.